

**SUPER
HEROIS**

de **ROBERTO SANTIAGO**

ELS ONZE

EL PENAL FANTASMA

Estrella Polar

Escrit amb **Eduardo de los Santos**
Il·lustrat per **Nacho Velmar**

ELS ONZE

EL PENAL FANTASMA

**ROBERTO SANTIAGO &
EDUARDO DE LOS SANTOS**

Il·lustrat per Nacho Velmar

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Los Once. El penalti fantasma*

© del text: Roberto Santiago i Eduardo de los Santos, 2023

Representat per l'Agència Literaria Dos Passos, 2023

© de les il·lustracions: Ignacio Velasco Marugán, 2023

© de la traducció: Lara Estany, 2023

© Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2023

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: novembre del 2023

ISBN: 978-84-1389-689-2

Dipòsit legal: B. 18.395-2023

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agraim que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Tot el públic està dret.

El camp sencer conté la respiració.

No se sent ni un murmurí a les grades.

Ni a les banquetes.

No és la nostra escola ni el nostre poble.

Es tracta del camp de futbol de l'escola Versailles, de París.

El poble del costat.

És un penal crucial.

El resultat del partit depèn d'aquest penal.

No només el resultat del partit.

El destí de la serralada de Conca.

I de tothom qui hi viu.

Animals i persones.

Si fallem el penal, tota la regió es convertirà en un gran vedat de caça.

Administrat i vigilat per la RASCA, un club privat de caçadors.

Una ràfega de vent recorre el Versailles.

Es tracta d'un moment decisiu.
És la final del Torneig de les Mascotes.
Les fulles dels arbres s'agiten.
Unes quantes surten volant cap al cel vermell del capvespre.
Respiro profundament.
Sento com el cor em batega a tota velocitat.
Colpejant-me el pit.
Com si fos jo qui estigués a punt de llançar el penal.
Però no.
Aquesta no és la meva especialitat.
Qui es troba davant de la porteria és la Rut.
La màxima golejadora del nostre equip, l'Estrella Polar.
La Rut té els cabells vermells.
Normalment, és un sac de nervis.
Ara no, ara està tranquil·la.
Tranquil·líssima.
Concentrada, mira la pilota, parada davant seu.
Després mira la porteria.
El porter.
Un nen vestit de gris i marró, amb dos guants vellíssims.
Amb els cabells despentinats, castanys.
Grans marques fosques sota els ulls.
I una orella partida.

Li diuen Alfa. L'Os Rentador Alfa.

És el capità d'Els Ossos Rentadors, l'equip infantil d'Ungla, un poble proper.

Nosaltres vivim a Nakatomi.

Abans es deia Vila Rata.

Van canviar-li el nom per votació popular.

París és el poble del costat, on som ara mateix.

Tots dos són famosos per la central nuclear de Nakatomi-París.

És una central nuclear immensa, la més gran d'Europa.

Ungla es troba a l'altra banda de la serralada.

Els tres pobles formen una mena de triangle, amb una muntanya al mig.

Els Ossos Rentadors d'Ungla no han sigut mai gaire bons.

Però això ha canviat.

Ara tenen un porter formidable.

Ningú li ha marcat mai cap gol.

Sembla impossible, però és cert.

Ens passen moltes coses impossibles últimament.

L'àrbitra es posa el xiulet a la boca.

Tots els jugadors estem inquiets.

—Creus que ho aconseguirà? —em pregunta la Ximena, preocupada.

La Ximena és la número 10 de l'equip.
Juga de mitja punta.
És la millor.
La millor jugadora, vull dir.
Bé, i en general.
Però això no vol dir que m'agradi ni res per l'estil.
Té els ulls verds i les pestanyes més llargues del món.
Només ho dic com a dada, que quedi clar.
—No ho sé —li contesto, amoïnat.
—Quin nyap de resposta, Gripau.
El Gripau soc jo.
O sigui, el meu nom és Ramon Grimau.
Però tothom em diu Gripau.
Pel cognom.
I també perquè tinc els ulls sortits.
Visc a Nakatomi, tinc onze anys i soc davanter de l'Estrella Polar.
A la porteria, l'Os Rentador Alfa s'agotzona com un animal.
A punt per fer un salt i parar el xut de la Rut.
La Rut deixa anar l'aire fins a buidar-se, com un globus.
Tanca els ulls...
I se'ls tapa amb una cinta blava.
La Ximena i jo ens mirem.
Sabem què vol fer.

Se sent un murmuri a les grades.
És el llegendari penal fantasma.
Sense embranzida i a cegues.
Diuen que l'univers complirà el desig més gran de qui el
marqui.
També diuen que és tan sols una llegenda.
Em fixo en l'Alfa.
Ell no sembla preocupat.
També ha tancat els ulls.
I ensuma l'aire!
Un moment.
Ensuma l'aire?
L'Alfa mou el cap d'una banda a l'altra.
Arrufa el nas, mou les aletes i aspira amb les fosses nasals
ben obertes.
Aleshores es queda quiet, amb el nas fix en un punt de l'àrea.
El punt exacte on hi ha la pilota.
L'Alfa, el capità d'Els Ossos Rentadors..., està ensumant la
bola!
És possible ensumar una pilota?
I la trajectòria que seguirà?
Abans hauria dit que no, que ni de broma.
Però ara crec que sí.
És que hi ha una cosa bastant important que no he explicat.

És millor que no m'esperi.

Jo, Ramon Grimau, tinc superpoders.

Puc convertir-me en qualsevol persona, animal o cosa.

Sempre que la toqui amb les dues mans.

I se m'acceleri el cor.

Tic-tac, tic-tac, tic-tac, tic-tac.

Si això passa, em transformo.

M'he transformat en tota mena de coses.

Un esquirol. Una pilota de futbol. Un helicòpter. Una serp.

Una bola de foc. Fins i tot un soldat cepat.

De tot.

Prometo que és cert.

És normal?

No gaire, suposo.

Soc l'únic que en té, de poders?

Doncs tampoc.

Els onze jugadors de l'Estrella Polar tenim superpoders.

El dia que vaig fer onze anys, vaig saber que tenia un poder extraordinari.

Igual que els meus companys.

Tots, el dia que van fer onze anys.

La Ximena, per exemple, és capaç de tornar-se invisible i travessar murs.

De vegades també pot veure el futur.

La Rut té unes urpes de metall a les mans.

Són retràctils: les pot treure i guardar sempre que vol. Més o menys.

La Berta, la nostra capitana, juga de defensa i és capaç de generar una armadura natural indestructible. També pot... volar.

El Pello, el nostre porter, té el cos de goma.

Mai fem servir els superpoders durant els partits.

És una mena de codi d'honor.

L'Os Rentador Alfa segueix ensumant la pilota.

Somriu.

Té un superpoder.

No sé quin, però n'estic segur.

Superolfacte?

Pot percebre cap a on va la pilota?

Ha vist el futur gràcies a l'olor?

Potser ni tan sols el penal fantasma suposa un repte per a ell.

A sobre, a la Rut mai li ha sortit bé als entrenaments.

Però... i si malgrat tot la Rut el marca?

Correria perill?

No estic segur de què és capaç de fer l'Alfa si s'enfada.

El cor em batega a tota velocitat.

He de dir a la Rut que l'Alfa té superpoders.

Ha d'estar preparada per a qualsevol cosa.

He d'avisar-la.

Faig un pas endavant.

Cap a la Rut.

Ens hi juguem molt!

L'àrbitra xiula.

Bé, borda.

Ara mateix, la nostra àrbitra és una gossa blanca que està ajaguda als peus de l'autèntica àrbitra.

La gossa ha vingut per una bona raó que no puc explicar ara mateix.

—BUB-BUB!

És el senyal.

La Ximena m'agafa.

—Ruuuuuut! —exclamo.

És massa tard.

La Rut es llança directa cap a la pilota.

L'Alfa, sota el travesser, obre els ulls.

Mira la Rut fixament.

Està preparat.

La Rut, desorientada, trontolla una mica.

Es clava al punt de penal.

Estira la cama.

Preparada per xutar!

—PER NAKATOMIIIIIII! —crida.

ZAS!!!

